

USNESENÍ

Krajský soud v Praze jako soud odvolací projednal ve veřejném zasedání konaném dne 27. července 2018 odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství Praha-západ proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 15. března 2018, číslo jednací 14T 216/2017-678, v trestní věci proti obžalovanému **Ing. M. [REDACTED] L. [REDACTED]**, narozenému [REDACTED] a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání státního zástupce **zamítá.**

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Ing. M. [REDACTED] L. [REDACTED] podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby, pokud jej vinila ze skutků, že dne 2. listopadu 2016 okolo 15:50 hodin před sídlem společnosti [REDACTED] s.r.o., IČ: [REDACTED], na adrese [REDACTED], [REDACTED] (dále zejména jen „společnost“), soudní obvod Praha-západ, kam se dostavil na základě předchozího písemného pozvání na valnou hromadu společnosti spolu se svým právním zástupcem, advokátem Mgr. M. [REDACTED] J. [REDACTED], nar. [REDACTED], evidenční číslo ČAK: [REDACTED] (dále zejména jen „právní zástupce“), s advokátem Mgr. O. [REDACTED] T. [REDACTED], nar. [REDACTED], evidenční číslo ČAK: [REDACTED], který byl dne 25. února 2016 Městským soudem v Praze pod č. j. 2 Nc 1010/2015-155 ustanoven opatrovníkem společnosti (dále zejména „opatrovník“), jakož i exekutorským kandidátem Mgr. J. [REDACTED] K. [REDACTED], nar. [REDACTED] (dále zejména „exekutorský kandidát“), a poté, co mu bylo pracovníky najaté bezpečnostní služby sděleno, že vstup na valnou hromadu společnosti bude umožněn toliko jemu jako společníkovi společnosti a jeho právnímu zástupci, se nejprve domáhal vstupu na valnou hromadu pro sebe, svého právního zástupce, opatrovníka a exekutorského kandidáta, což mu nebylo umožněno, dokonce byl poškozeným P. [REDACTED] fyzicky napaden tak, že byl poškozeným odstrčen, až začal padat ze dvou schodů na záda, čemuž zabránil zachycením opatrovník Mgr. T. [REDACTED] v reakci na což si ve snaze sjednat si přístup na valnou hromadu pro sebe a svého právního zástupce obžalovaný nasadil elektrický paralyzátor, neboť jim byl odmítnut svolavatelem valné hromady společnosti vstup, přičemž přistoupil k poškozenému P. [REDACTED] který mu svým tělem bránil ve vstupu, čímž mohlo dojít ke kontaktu elektrického paralyzátoru s rukou poškozeného P. [REDACTED], kterou se snažil bránit obžalovanému ve vstupu, načež byl poškozeným upozorněn, že tento je ozbrojen legálně drženou střelnou zbraní, na což zareagoval slovy „příště si vezmu také zbraň a klidně vás na místě odstřelím, jakmile vy šáhnete na zbraň“, následně začal volat na policii s tím, že to byl on, kdo měl být fyzicky napaden, kdy poškozený v důsledku jeho jednání měl utrpět dočasné brnění ruky, jiné poranění mu nevzniklo, lékařského ošetření nevyhledal, v němž byl spatřován zločin vydírání dle § 175 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, neboť dle názoru prvního soudu v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.
2. Proti tomuto rozhodnutí podal v neprospěch obžalovaného včasné odvolání státní zástupce Okresního státního zastupitelství Praha-západ. Namítá, že se soud prvního stupně dostatečně nevypořádal s jednotlivými provedenými důkazy, přičemž dostatečně pečlivě tyto důkazy nehodnotil jednotlivě a zejména v jejich souhrnu v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. Rozsudek soudu prvního stupně lze proto podle jeho názoru shledávat jako neurčitý a zřejmě v rozporu s ustanovením § 125 tr. ř., z něhož odvolatel cituje. Poukazuje zejména na to, že napadený rozsudek soudu prvního stupně obsahuje pouze výčet provedených důkazů na stranách 2 až 10 a dále závěry, k nimž soud prvního stupně dospěl na stranách 10 až 11, aniž by bylo soudem prvního stupně v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř. vyloženo, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

pokud si vzájemně odporují. Náležitě odůvodnění totiž vyžaduje, aby bylo zcela konkrétně uvedeno, co kterým důkazem bylo zjištěno, a proč v případě rozporů mezi jednotlivými důkazy soud uvěřil jen některým nebo proč vzal za základ svých skutkových zjištění jen část informací z jednotlivého důkazu. V případě, kdy odůvodnění neobsahuje konkrétní důkazy, nýbrž pouhé odvolání na obsah spisu, jakož i v případě, že je posuzované rozhodnutí soudu pro nedostatek důkazů a pro nesrozumitelnost nepřezkoumatelné, jsou totiž právní závěry soudu porušením ústavního principu zákazu libovůle v rozhodování. Pouze povšechné a obecné odůvodnění rozsudku tedy není v souladu s ústavním pořádkem České republiky. Obdobně za nesprávné považuje zdouhavé opisování obsahu jednotlivých důkazů (zejména výpovědi obžalovaného a svědků), aniž by bylo jasně a stručně uvedeno, která část skutku nebo okolnost významná pro rozhodnutí je provedeným důkazem zjištěná a prokázána. Při odůvodňování, jakými úvahami se soud řídil, musí být odlišeno, co bylo vůbec zjištěno z provedeného důkazu a co z těchto informací je relevantní pro skutková zjištění, což se v posuzovaném případě podle jeho názoru nestalo.

3. Intervenující státní zástupce se při veřejném zasedání pokusil důvody odvolání blíže konkretizovat a poukázal přitom na podle jeho názoru zcela nepochybnou skutečnost, že si obžalovaný násilím vynucoval splnění svých požadavků a na tuto skutečnost nemá vliv, zda osoby, které s obžalovaným byly, měly či neměly právo vstupu do objektu. Uvedené skutečnosti podle jeho názoru vyplývají jak z přehraných audio a video záznamů, ale zejména z provedených výslechů svědků, a to nejen poškozeného P■■■■, ale i z výpovědi svědků H■■■, Ing. D■■■, P■■■, F■■■■, D■■■■ a rovněž Mgr. J■■■■ a Mgr. K■■■■ a na podporu tohoto závěru uvádí z nich vybrané citace. Ač nelze přihlížet k předchozímu odsouzení obžalovaného, lze zde dle jeho mínění poukázat na to, jakým neadekvátním způsobem řeší věci, pokud není rozhodováno podle jeho představ, o čemž svědčí i vulgární výrazy, které obžalovaný dle obsahu spisu v nyní projednávané věci používal v rámci přípravného řízení. Okresní soud se rovněž nevypořádal s tím, zda jednání obžalovaného by nemohlo naplňovat znaky skutkové podstaty jiných trestných činů, v daném případě například přečinu výtržnictví podle § 358. Pokud by snad nebyla shledána společenská škodlivost pro uplatnění trestní odpovědnosti obžalovaného, mohlo by být uvažováno o možnosti posouzení jednání obžalovaného jako přestupku. Shodně s návrhem státního zástupce Okresního státního zastupitelství Praha-západ pak navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.
4. Z podnětu podaného odvolání krajský soud jako soud odvolací přezkoumal v rozsahu § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost celého napadeného rozhodnutí, zkoumal i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, neshledal však podané odvolání důvodným.
5. Prvý soud provedl podle procesních předpisů dokazování v rozsahu, který má na mysli ust. § 2 odst. 5 tr. ř., což ve svém odvolání nezpochybňuje ani odvolatel a jakkoli si lze jistě představit preciznější odůvodnění rozhodnutí, je přesto z důvodů napadeného rozsudku dostatečně zřetelné, které skutečnosti vzal za prokázané (srov. zejména č. I. 10 napadeného rozhodnutí), jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů popsanych na stranách 2 až 10, i jak se vypořádal s obhajobou obžalovaného (srov. strany 10 a 11 napadeného rozhodnutí). Závěr, že obhajoba obžalovaného nebyla vyvrácena, je pak evidentním výsledkem postupu v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. ř.
6. I když státní zástupce namítá, že na posouzení věci nemá vliv skutečnost, zda osoby, pro které se obžalovaný domáhal vstupu na valnou hromadu, byly oprávněny se jí zúčastnit, z provedených důkazů, včetně audio a video záznamů, zřetelně vyplynulo, že jednáním ochranky bylo zabráněno ve vstupu na valnou hromadu společnosti i samotnému obžalovanému, když jej doprovázející osoby zůstaly opodál a aktivně se vstupu nedomáhaly. Přitom obžalovaný se domáhal vstupu i pro tyto jej doprovázející osoby nejprve slovně a nelze vskutku přehlédnout, že závěr prvního soudu o jejich právu zúčastnit se předmětné valné hromady byl naprosto bezchybný, opřený Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

o provedené důkazy, a to jak v případě právního zástupce obžalovaného (což nezpochybil ani žádný ze slyšených svědků), který zastupoval další dva společníky společnosti, jakož i opatrovníka společnosti, jehož účast na valné hromadě se, jak lze dovodit i z jejich výpovědí, zjevně nehodila svědkům P. a Ing. D., který objednal služby ochranky. Ani požadavek na účast úřední osoby, za kterou lze považovat Mgr. K., nelze považovat za zcela nedůvodný. Prvý soud totiž nemohl při svých úvahách přehlédnout, že obžalovaný, s ohledem na své dosavadní zkušenosti s jednáním některých účastníků valné hromady, se nikoli zcela nedůvodně obával nekorektního či snad přímo nekalého jednání z jejich strany. Prokázaná snaha Ing. D. i svědka P. zabránit v účasti na valné hromadě zejména opatrovníkovi společnosti je v tomto směru dostatečně výmluvná a dokládá opodstatněnost jeho obav. Z tohoto pohledu také bylo nutno hodnotit projevy obžalovaného a posuzovat jejich případnou společenskou škodlivost.

7. Jakkoli státní zástupce nikoli bezdůvodně poukazuje na některé dosavadní projevy obžalovaného, včetně písemných podání založených ve spise, svědčící o jeho určitém sklonu neadekvátně reagovat v případech, že není rozhodováno podle jeho představ, první soud zcela důvodně v posuzovaném případě uzavřel, že způsob, jakým se obžalovaný domáhal svých oprávněných nároků, nelze za zjištěných okolností považovat za neadekvátní dané situaci.
8. Stěží bylo možno považovat za společensky významněji škodlivé, použil-li obžalovaný za situace, kdy mu (i jeho doprovázejícím osobám) bylo zjevně neoprávněně bráněno ve vstupu na valnou hromadu, některé nepřilíš vhodné výrazy, např. nazval-li svědka P. dědkem a tykal mu. Nebylo také důvodu nevěřit svědkům T., J. a K., že obžalovaný vytáhl paralyzér až v okamžiku, kdy byl ochrankou odstrčen, až zavravoral na schodech a rovněž poté, co mu i přítomným osobám svědek P. ukázal zbraň, což nakonec připouští i sám P. V tomto kontextu pak bylo třeba vnímat i objektivně podchycený výraz obžalovaného, který poté P. řekl, že si příště i on vezme zbraň a na místě ho klidně odstřelí, jakmile svědek sáhne na zbraň, jak to správně učinil první soud. Na správnosti jeho závěru nic nemění ani skutečnost, že poté byl obžalovaný s právním zástupcem vyzván ke vstupu do místnosti, na což již oba nereagovali, když s ohledem na předchozí události došlo k přivolání policie.
9. Lze tedy shrnout, že první soud se vyrovnal se všemi skutečnostmi důležitými pro jeho rozhodnutí způsobem, jemuž nelze vytknout žádnou nelogičnost ani nesprávnost, a správně uzavřel, že prokázané okolnosti jednání obžalovaného neumožňují posoudit jeho jednání jako žalovaný, ale ani jiný trestný čin a nejde ani o přestupek. Tomu koresponduje postup dle § 226 písm. b) tr. ř.
10. Za tohoto stavu ovšem odvolacímu soudu nezbylo, než odvolání státního zástupce podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítnout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Jen je-li zde některý z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., lze proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Dovolání mohou podat jednak nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu a obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje a musí mít obsah uvedený v § 265f tr. ř.. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud.

Praha 27. července 2018

Mgr. Božena Maříková v.r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová